

نقش برنامه خصوصی‌سازی بر توسعه ورزش‌های همگانی از دیدگاه کارشناسان

دکتر سارا کشکر^{۱*}، مجتبی سلیمانی^۲

تاریخ دریافت: ۱۳۹۱/۷/۱۵، تاریخ تصویب: ۱۳۹۱/۸/۲

چکیده

هدف: این پژوهش با هدف بررسی ارتباط بین اجرای برنامه خصوصی‌سازی و توسعه ورزش‌های همگانی از دیدگاه کارشناسان انجام گرفت.

مواد و روش‌ها: روش تحقیق از نظر هدف کاربردی، از نظر استراتژی توصیفی و از نظر مسیر اجرا همبستگی بود که به روش میدانی انجام گرفت. ابزار اندازه‌گیری، پرسشنامه محقق ساخته بود که با توجه به تحقیقات مختلف و اهداف خصوصی‌سازی و توسعه ورزش همگانی تهیه شد. روایی پرسشنامه به وسیله تعدادی از اساتید مجرب تایید شد و پایایی آن به روش آلفای کرونباخ /۰.۸۹ گزارش شد. جامعه آماری تحقیق را تمامی اساتید دانشگاه‌های سطح شهر تهران در رشته تربیت بدنی و علوم ورزشی با گرایش مدیریت و برنامه‌ریزی تشکیل دادند (N=42) که پرسشنامه بین همه به شکل حضوری توزیع شد و از این بین ۳۳ نفر پرسشنامه را برگشت دادند.

در این پژوهش از آمار توصیفی به منظور طبقه بندی نمرات، بررسی فراوانی و شاخص‌های گرایش به مرکز و از آمار استنباطی برای محاسبه ضریب همبستگی پیرسون و رگرسیون چندمتغیره به منظور آزمون فرضیه‌ها استفاده گردید.

نتایج: نتایج تحقیق نشان داد که بین اجرای برنامه خصوصی‌سازی و توسعه ورزش‌های همگانی رابطه معنی‌داری وجود دارد. همچنین نتایج تحقیق نشان داد که بین مولفه‌های خصوصی‌سازی و میزان مشارکت عمومی، اصلاح ساختار ورزش‌های همگانی، بهینه‌سازی و کارایی واحدهای مدیریتی رابطه معنی‌داری وجود دارد ولی بین مولفه‌های خصوصی‌سازی و کیفیت خدمات و بهبود وضعیت اشتغال رابطه معنی‌داری وجود ندارد.

واژگان کلیدی: خصوصی‌سازی، ورزش‌های همگانی، کارشناسان

Abstract

Aim: This study examined the relationship between the privatization components and the development of recreational sport were of the experts view.

Method: The research method was correlation method. The instrument was a questionnaire which was prepared by the researchers and some qualified sport management expert confirmed its validity and its reliability was assessed in a pilot study which its result reported a suitable reliability for the questionnaire ($r = 0.89$).

The statistical society of this research was the sport management experts who worked as academic staff in Tehran Universities. The sample was equal to the society and no sampling method was used.

Statistical method used In this study to test the hypothesis was Pearson correlation and multiple regression method.

Results: The research results showed that there was significant correlation between the privatization components and development of the recreational sport. Also, results showed that there was significant correlation between privatization components and public participation, structural reformation, optimization and efficiency. no significant correlation was obtained between privatization components and the quality of service and improvement of the employment.

Key words: privatization, recreational sport, development

مقدمه

اصطلاح خصوصی سازی به هرگونه انتقال فعالیت از بخش عمومی به بخش خصوصی اطلاق می‌شود (تقوی، ۱۳۷۴). در اصل، خصوصی سازی واگذاری مسؤلیت دولت در هرچه کارآمدتر کردن سرمایه‌ها با اتکا به مشارکت بخش خصوصی است و ناگفته نماند که سرمایه گذاری در ایجاد هر فضای ورزشی منجر به ایجاد ارزش افزوده آن مکان می‌شود. با این مفهوم، هرگونه فعالیت بنگاه‌های اقتصادی در هر مکان موجب افزایش تولید ناخالص ملی و سرمایه‌های ملی است (سیاست‌های کلی اصل ۴۴، ۱۳۸۸).

طی دو دهه اخیر مکانیزم‌های خصوصی‌سازی در بسیاری از کشورها طراحی و به مرحله اجراء درآمده است و از آن به عنوان راه حلی در جهت منطقی کردن ساختار اقتصادی جامعه، کاهش بار مالی، افزایش کارایی، گسترش فعالیت‌ها و استفاده کارآمد از امکانات و منابع موجود بهره‌گیری شده است. خصوصی‌سازی همانند بسیاری از سیاست‌های دیگر، از جمله روندهای اجتماعی، سیاسی و اقتصادی می‌باشد و مهمترین اهداف آن، تمرکززدایی در اقتصاد و جلب مشارکت بیشتر مردم در فعالیت‌های تولیدی، خدماتی و دستیابی به سطح بالاتر و ارتقای رشد اقتصادی است (نصیرزاده، ۱۳۶۹).

موضوع خصوصی‌سازی از سال ۱۳۶۸ در خط‌مشی‌ها و سیاست‌های برنامه اول توسعه (اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی) جمهوری اسلامی ایران مطرح گردیده و زمینه اجرائی آن با تصویب‌نامه مورخ ۱۳۷۰/۳/۲۹ هیأت وزیران و اعلام فهرست حدود ۳۰۰۰ شرکت دولتی و متعلق به دولت، به منظور دستیابی به ارتقاء کارایی فعالیت‌ها و کاهش حجم تصدی دولت در فعالیت‌های اقتصادی غیرضرور و نیز ایجاد تعادل اقتصادی و استفاده بهینه از امکانات و منابع، فراهم شده است (علی اکبر، ۱۳۸۲).

شاهیندزاده (۱۳۷۲) اجتناب از ایجاد مراکز متعدد مدیریتی و فرماندهی در فرایند خصوصی سازی را هنگام ایجاد ساختاری جدید مدنظر قرار می‌دهد و احمدوند (۱۳۷۴) معتقد است که انتقال سازمانی در فرایند خصوصی سازی باید بر اساس اهداف مشخص شود و از الگوی معینی پیروی کند. حیدری (۱۳۷۷) معتقد است که در طراحی الگوی خصوصی سازی، مالکیت، بهبود و ارتقای نظام مدیریت، کنترل، هدایت، مهارت و نظارت مستمر بایستی مورد نظر باشد. خوش‌خبر (۱۳۷۷) در بررسی تحلیل آثار خصوصی سازی در سازمان تربیت بدنی می‌گوید که بخش دولتی باید با واگذاری امکانات ورزشی موجب کارایی بیشتر و بهره‌وری بیشتر می‌شود. رضوی (۱۳۸۳) بر ضرورت اجرای برنامه خصوصی سازی در ورزش کشور تاکید می‌کند و معتقد است که ورزش قهرمانی بایستی از تمرکز بخش دولتی خارج و به بخش غیردولتی (کمیته ملی المپیک) واگذار شود.

آفرینش خاکی و همکاران (۱۳۸۴) یکی از راه‌های توسعه ورزش‌های همگانی را واگذاری آن به بخش خصوصی می‌دانند. عارفیان (۱۳۸۴) با بررسی خصوصی سازی در اداره تربیت بدنی استان مازندران دریافت که خصوصی سازی موجب توسعه و افزایش بهره‌وری و بهینه سازی ورزش این استان می‌شود. شمسایی (۱۳۸۸) با بررسی وضعیت باشگاه‌های خصوصی، خصوصی سازی در این باشگاه‌ها را موجب بهبود وضعیت اشتغال دانست. کشر و همکاران (۱۳۹۰) با بررسی دستاوردهای برنامه خصوصی سازی در دارایی‌های ورزشی نشان دادند که رقابت، منافع مالی و سودآوری، کارایی، ارزشیابی و نظارت، تامین منافع مصرف‌کنندگان، استفاده از تخصص‌ها، نسبت به قبل از خصوصی‌سازی بهبود داشته و مقررات‌زدایی، اشتغال و دستمزد، گسترش مالکیت بدون تغییر بوده اند. موزانگازا و همکاران (۲۰۰۱) ساختارهای ناهماهنگ با شرایط جدید و نبود واقع‌گرایی را موجب کندی اجرای مرحله‌های اقدامات و عملیات دولتی می‌دانند. فیلیپسن و بیکر (۱۹۸۹) اثرات مثبت خصوصی سازی در ورزش‌های آبی و تفریحی را بیشتر از اثرات منفی آن ارزیابی کردند. آمولواو و ابراهیم (۲۰۰۵) با نظرخواهی از ورزشکاران، مدیران ورزشی و خیرین ورزشی درباره خصوصی کردن ورزش دریافتند که اکثریت قابل ملاحظه شرکت کنندگان (۹۲٪) با خصوصی سازی ورزش موافق بودند. تومارو (۲۰۰۷) معتقد است که خصوصی سازی، کارایی تولید را کاهش ولی رفاه اجتماعی را افزایش می‌دهد. ژانگ و ژانگ (۲۰۰۹) خصوصی سازی را موجب بالا بردن رفاه اقتصادی و اجتماعی در تسهیلات ورزشی می‌دانند. تی سامنی و همکاران (۲۰۱۰) معتقدند که خصوصی سازی موجب بهبود خدمات، افزایش رضایت مشتریان، بهبود آموزش کارکنان و کارایی تولید می‌شود.

مؤلفه‌های خصوصی‌سازی در این تحقیق برگرفته از اهداف خصوصی‌سازی (چاک دیویس، ۲۰۰۰) گیبون (۲۰۰۱) و شامل منابع مالی، سیاست‌گذاری، منابع انسانی و امکانات است و عوامل توسعه ورزش همگانی شامل افزایش مشارکت عمومی، افزایش کیفیت خدمات، افزایش کارایی واحدهای مدیریتی، افزایش بهینه سازی، اصلاح ساختار ورزش همگانی و بهبود وضعیت اشتغال است. آنچه در این پژوهش، بیشتر مورد توجه قرار خواهد گرفت بررسی موقعیت ورزش کشور بخصوص ورزش همگانی به عنوان یکی از نمادهای اساسی

1. Muzangaza
2. Philipsen & Bakker
3. Omolawon & Ibraheem
4. Tomaru
5. Zhang & Zhang
6. Tsameny

و تحلیل فرضیه های تحقیق با استفاده از آزمون ضریب همبستگی پیرسون و رگرسیون چندمتغیره استفاده شده بود. همچنین از نرم افزار SPSS.18 برای تجزیه و تحلیل داده ها استفاده شد.

یافته‌های تحقیق

۲۸ نفر (۸۵٪) از افراد تحقیق را مرد و ۵ نفر (۱۵٪) آن‌ها را زنان تشکیل دادند که از این بین ۲۷٪ بین ۳۰-۴۰ سال، ۴۳٪ بین ۴۱-۵۰ سال و ۳۰٪ بین ۵۱-۷۰ سال سن داشتند. تمامی آن‌ها (۳۳ نفر) دارای مدرک دکترا بودند. که ۳۳٪ آن‌ها بین ۱۰-۱۱ سال، ۴۳٪ بین ۲۰-۱۱ سال و ۲۴٪ بین ۳۰-۲۱ سال سابقه تدریس داشتند.

یافته های تحقیق همانطور که در جدول (۱) آمده است، در مورد متغیرهای خصوصی سازی و توسعه ورزش همگانی و نیز عوامل توسعه ورزش همگانی در کشور گویای نتایج زیر است:

۱. بین اجرای برنامه خصوصی سازی و توسعه ورزش های همگانی رابطه معنی داری وجود دارد ($P < 0.05, r = 0.83$). یعنی با اجرای برنامه خصوصی سازی امکان توسعه ورزش همگانی میسر خواهد بود.

۲. همچنین یافته های تحقیق گویای آن است که بین مولفه های خصوصی سازی و هر یک از عوامل توسعه ورزش همگانی شامل کارایی واحدهای مدیریتی در ورزش های همگانی ($P < 0.05, r = 0.63$)، بهینه سازی ($P < 0.05, r = 0.64$)، اصلاح ساختار ورزش های همگانی ($P < 0.05, r = 0.50$)، و مشارکت عمومی در ورزش های همگانی ($P < 0.05, r = 0.69$) رابطه معنی داری وجود دارد. به عبارتی با اجرای برنامه خصوصی سازی تمامی عوامل مؤثر بر توسعه ورزش همگانی در کشور، با افزایش و بهد همراه خواهد بود.

۳. اما یافته های تحقیق نشان داد که بین مولفه های خصوصی سازی و دو عامل بهبود کیفیت خدمات ($P < 0.05, r = 0.30$) و بهبود وضعیت اشتغال ($P < 0.05, r = 0.32$) رابطه معنی داری وجود ندارد (جدول ۱).

گسترش ورزش نزد اقشار مردم و همچنین ابزاری در جهت تحقق روحیه نشاط و شادمانی است. بنابراین، محقق با نظرخواهی از کارشناسان به طور کلی درصدد بررسی این موضوع است که آیا بین اجرای برنامه خصوصی سازی و توسعه ورزش های همگانی ارتباطی وجود دارد؟ و به طور جزئی در صدد بررسی این است که آیا اجرای برنامه خصوصی سازی افزایش مشارکت عمومی، افزایش کیفیت خدمات، افزایش کارایی واحدهای مدیریتی، افزایش بهینه سازی، اصلاح ساختار ورزش های همگانی و بهبود وضعیت اشتغال را در پی خواهد داشت؟

از آنجایی که بخش ورزش های همگانی با طیف وسیعی از افراد جامعه در ارتباط است لذا هر نوع تصمیم و سیاست گذاری در زمینه ورزش های همگانی می تواند مستقیماً به نفع یا ضرر جامعه باشد.

روش شناسی تحقیق

روش تحقیق از نظر هدف کاربردی، از نظر استراتژی توصیفی و از نظر مسیر اجرا همبستگی بود که به روش میدانی انجام گرفت. جامعه آماری تحقیق را تمامی اساتید دانشگاه های سطح شهر تهران در رشته تربیت بدنی و علوم ورزشی با گرایش مدیریت و برنامه ریزی تشکیل دادند ($N = 42$) که پرسشنامه بین همه به شکل حضوری توزیع شد و از این بین ۳۳ نفر پرسشنامه را کامل برگشت دادند.

به منظور بررسی هدف های ویژه و نیز آزمایش فرضیه های تحقیق، پرسشنامه ای با ۳۴ سؤال تهیه و تنظیم شده بود. این پرسشنامه شامل یک مقدمه کوتاه و ذکر مشخصات فردی (مشمول بر سطح تحصیلات، جنسیت، سن، سابقه تدریس) و حاوی ۳۴ سؤال ۵ گزینه ای بود. روایی پرسشنامه به وسیله ۸ نفر از اساتید مجرب صورت گرفته و برای سنجش میزان پایایی پرسشنامه از روش سنجش آلفای کرونباخ استفاده گردید که برابر با ۰/۸۹ محاسبه شد. از آمار توصیفی برای طبقه بندی نمرات خام، طراحی جدول توزیع فراوانی و محاسبه شاخص های پراکندگی نظیر میانگین، انحراف معیار، واریانس و ... استفاده شده است. از آمار استنباطی برای تجزیه

جدول (۱) نتایج آزمون ضریب همبستگی پیرسون برای مولفه های خصوصی سازی و مولفه های توسعه ورزش همگانی

مولفه های خصوصی سازی	امکانات	منابع انسانی	سیاست گذاری	منابع مالی	مولفه های خصوصی سازی
					عوامل توسعه ورزش
-	۰.۲۴	۰.۳۲	۰.۱۲	۰.۳۰	کیفیت خدمات
-	۰.۳۰	۰.۳۲	۰.۲۴	۰.۱۶	وضعیت اشتغال
-	۰.۶۶	۰.۵۳	۰.۵۸	۰.۳۹	مشارکت عمومی
-	۰.۳۹	۰.۳۸	۰.۴۲	۰.۳۸	اصلاح ساختار ورزش
-	۰.۵۱	۰.۴۰	۰.۴۷	۰.۶۰	کارایی واحدهای مدیریتی
-	۰.۶۸	۰.۴۷	۰.۴۹	۰.۳۶	بهینه سازی
۰.۸۳	-	-	-	-	توسعه ورزش همگانی

بحث و نتیجه گیری

به طور نظری در نظام های سرمایه ای محض، واگذاری تمام فعالیت های اقتصادی به مکانیزم بازار، همراه با حداقل دخالت دولت ارائه می شود و در بعد نهایی دیگر، اقتصادی متمرکز و برنامه ریزی شده بدون بازار مطرح است.

دهه های ۱۹۶۰ و ۱۹۷۰، به ویژه در کشورهای در حال توسعه، دوره مداخلات بیش از حد دولت ها در امور اقتصادی بوده است. از جمله ابزارهای این مداخله، شرکت ها یا بنگاه های دولتی بوده است. کاهش اندازه دولت در جریان خصوصی سازی، نتیجه واگذاری وظایف و برنامه ریزی اجتماعی به بخش خصوصی است. این واگذاری و انتقال، باعث کاهش کارمندان و در نهایت کاهش اندازه دولت می شود که از هدف های مهم خصوصی سازی است (علی اکبر، ۱۳۸۲).

از اولین گام ها در مسیر خصوصی سازی، می توان از گسترش اندیشه، مفهوم سازی و فرهنگ سازی درباره تفکر خصوصی سازی نام برد. در همین راستا، تحقیق حاضر به بررسی دیدگاه های کارشناسان در زمینه اثرات اجرای برنامه خصوصی سازی بر توسعه ورزش های همگانی می پردازد که از نتایج آن چنین برمی آید که به طور کلی شرایط لازم برای خصوصی سازی می تواند تاثیر مستقیم بر توسعه ورزش های همگانی داشته باشد.

از بین ۶ متغیر مورد نظر این تحقیق، متغیرهای کارایی واحدهای مدیریتی، اصلاح ساختار ورزش های همگانی، بهینه سازی و مشارکت عمومی با اعمال برنامه خصوصی سازی بهبود می یابند که با تحقیقات احمدوند (۱۳۷۴)، عربی (۱۳۷۶)، حیدری (۱۳۷۷)، رضوی (۱۳۸۳)، آفرینش

خاکی (۱۳۸۴)، کشکر (۱۳۹۰)، "ابراهیمی" و "همکاران" (۱۳۹۰)، "وارن" (۱۹۹۸)، "آدبایور" (۲۰۰۱)، "دسوزا" ۳ و "همکاران" (۲۰۰۴)، "تومارو" (۲۰۰۷)، "ماتور" و "بانچونویجیت" (۲۰۰۷)، "آتچر" (۲۰۰۹) و "تی سامنی" و "سامنی" و "همکاران" (۲۰۱۰) همخوانی دارد. در حالی که، با تحقیقات مرجانی (۱۳۷۴)، سالاران (۱۳۷۲)، عبدالله پور (۱۳۷۳)، سیلوار (۱۳۷۹)، حقیقی (۱۳۷۵)، "صادق زاده" (۱۳۷۸)، شمسایی (۱۳۸۸) "مک لین" و "گوستافسن" (۲۰۰۲) همخوانی ندارد. آن ها علل عدم موفقیت خصوصی سازی را بی توجهی به اصول خصوصی سازی، اجرای مقطعی، کوتاه و موردی، بی تجربگی، تعدد فرماندهی و رهبری ضعیف دانسته اند.

همچنین یافته های تحقیق نشان می دهد که بین مولفه های خصوصی سازی و کیفیت خدمات در ورزش های همگانی رابطه معنی داری وجود ندارد. که با تحقیقات "سالاران" (۱۳۷۲)، "مرجانی" (۱۳۷۹) و "گلوور" (۲۰۰۰) همخوانی دارد. و با تحقیقات "رفیعی" (۱۳۷۴)، "صادق زاده" (۱۳۷۸)، "رضوی" (۱۳۸۳)، "مک لین" و "گوستافسن" (۲۰۰۲) و "تی سامنی" و "همکاران" (۲۰۱۰) همخوانی ندارد.

اهداف و دستاوردهای خصوصی سازی حول محور اصلی بهبود کارایی، افزایش مشارکت عمومی، بهینه سازی و توسعه و تحول

1. Warren
2. Adebaior
3. D'Souza
4. Otcher
5. Mclean & Gustafson
6. Glover

علاوه بر این، مولفه سیاستگذاری دولت برای خصوصی‌سازی بیشترین نقش را در اصلاح ساختار ورزش داشت که آنرا این‌طور می‌توان بیان کرد که قوانین و مقرراتی که دولت برای تسهیل برنامه خصوصی‌سازی وضع می‌کند به‌طور مستقیم منجر به اصلاح ساختار ورزش همگانی می‌شوند. در واقع ورود سرمایه‌گذاران به حوزه خصوصی‌سازی ورزش همگانی با ریسک و خطرات جدی همراه است. چون با خصوصی نمودن اماکن ورزشی دولتی افزایشی در قیمت مشارکت به وجود خواهد آمد که نتیجه آن اجتناب مردم از حضور در این اماکن خواهد بود و شکست درآمدزایی خود می‌تواند عامل مهمی برای سرمایه‌گذاران در توقف ادامه اجرای برنامه خصوصی‌سازی شود. پس مسلماً وضع قوانینی در ایجاد حمایت و پشتیبانی از متولیان خصوصی می‌تواند در توسعه برنامه خصوصی‌سازی اهمیت داشته باشد.

منابع

۱. تقوی، مهدی. (۱۳۷۴). *خصوصی‌سازی از تئوری تا عمل*. مجموعه مقالات، انتشارات آگاه.
۲. سیاست‌های کلی اصل ۴۴ قانون اساسی. (۱۳۸۸). انتشارات پژوهشکده امور اقتصادی، صص ۲-۱.
۳. علی اکبر، مهدی. (۱۳۸۲). *خصوصی‌سازی از برنامه اول توسعه تاکنون*. سازمان خصوصی‌سازی ایران.
۴. نصیرزاده، غلام. (۱۳۶۹). *خصوصی‌سازی شرکت‌های دولتی*. مؤسسه تحقیقاتی و فرهنگی کمال، صص ۶۳.
۵. آفرینش‌خاکی اکبر، تندنویس فریدون، مظفری سیدامیراحمد. (۱۳۸۴). *مقایسه دیدگاه‌های اعضای هیات علمی، مربیان، ورزشکاران و مدیران در مورد چگونگی توسعه ورزش همگانی*. نشریه علوم حرکتی و ورزش، صص ۲۲-۱.
۶. احمدوند، محمد رحیم. (۱۳۷۴). *تحلیلی پیرامون خصوصی‌سازی و روند آن طی برنامه پنج‌ساله اول اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، ج ۱ ایران*. دانشکده مدیریت دانشگاه تهران.
۷. حقیقی، محمدعلی. (۱۳۷۵). *بررسی و طراحی الگوی ساختاری مناسب جهت خصوصی‌سازی در بخش دولتی سازمان بنادر و کشتیرانی*. پایان‌نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه تربیت مدرس.
۸. حیدری، غلامرضا. (۱۳۷۷). *طراحی مدل خصوصی‌سازی در ایران: صنعت برق ایران*. دانشگاه تربیت مدرس.
۹. خوش‌خبر، امیر. (۱۳۷۷). *بررسی و تحلیل آثار خصوصی‌سازی در سازمان تربیت بدنی*. پایان‌نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه علوم و فنون مازندران.
۱۰. دهقانی سانیچ، محمدصادق. (۱۳۸۲). *بررسی تأثیر خصوصی‌سازی بر بهره‌وری شرکت بمهن گروه*. دانشگاه تربیت مدرس.
۱۱. رضوی، سیدمحمد حسین. (۱۳۸۴). *خصوصی‌سازی و اصلاح ساختار ورزش قهرمانی در کشور*. نشریه حرکت، شماره ۲۷، صص ۳۱

ساختار اقتصادی قرار دارند. علاوه بر آن، نتایج تحقیق حاضر نشان داد که خصوصی‌سازی منجر به اصلاح ساختار ورزش همگانی خواهد شد که با هدف توسعه و تحول ساختار اقتصادی در یک راستا می‌باشد. این یافته بسیار قابل تأمل است چون در متن قانون خصوصی‌سازی در ورزش اشاره‌ای به ورزش همگانی نشده است و فقط ورزش قهرمانی در محور توجه این قانون بوده است. اما نتیجه این تحقیق گویای آن است که حتی خدمات عمومی ورزشی در جامعه نیز بهتر است در جهت خصوصی‌سازی پیش روند. علاوه بر آن، نتایج مؤید آن است که خصوصی‌سازی منجر به بهینه‌سازی و افزایش مشارکت عمومی خواهد شد که با اهداف و دستاوردهای خصوصی‌سازی همخوانی دارد. البته برخی از نتایج نیز از جمله این‌که خصوصی‌سازی منجر به بهبود کارایی واحدهای مدیریتی می‌شود با نتایج تحقیق حاضر در این زمینه همخوانی نداشت که علت احتمالی آن می‌تواند بی‌تجربگی و عدم آگاهی کارکنانی باشد که به پرسشنامه تحقیق مذکور پاسخ داده بودند و البته در زمان انجام تحقیق مذکور هنوز برنامه خصوصی‌سازی در مراحل اولیه اجرا بود و بدیهی است که در زمان اجرای تحقیق فوق‌الذکر هنوز نتایج مثبتی به دست نیامده بود و در نتیجه می‌تواند به عنوان یکی از عوامل تفاوت نتایج تحقیق حاضر با تحقیق مذکور باشد.

از جمله یافته‌های تحقیق این بود که برخی مولفه‌های خصوصی‌سازی نقش مهمتری در دستیابی به اهداف خصوصی‌سازی داشتند نظیر رابطه مولفه منابع مالی و کارایی واحدهای مدیریتی که می‌توان آنرا این‌گونه تفسیر کرد که هرچه منابع مالی گسترده‌تر باشد، واحدهای مدیریتی از توان مالی بالاتری برای اجرای برنامه‌های خود برخوردار خواهند بود و تأمین پشتوانه مالی برنامه‌ها می‌تواند منجر به افزایش کارایی واحدهای مدیریتی گردد. همچنین مولفه امکانات نقش مهمتری در مشارکت عمومی و بهینه‌سازی داشت که از آن، این نتیجه استنباط می‌شود که وجود امکانات بیشتر و مناسب‌تر، درصد مشارکت عموم و همچنین شرایط استفاده بهینه را فراهم می‌کند. چون کمبود امکانات یکی از دلایل عدم رشد ورزش در کشورهای مختلف از جمله ایران است. سرانه فضای ورزشی کشور در بسیاری از نقاط هنوز به حد قابل قبول نرسیده است و بسیاری از شهرهای کشور با فقر امکانات ورزشی مواجه است. حتی کلان‌شهر تهران با جمعیتی حدود ۷ میلیون نفر با مشکل امکانات و تجهیزات ورزشی کافی روبروست و طبیعی است که فقدان فضای کافی برای ورزش منجر به نقصان در مشارکت جامعه در ورزش می‌گردد. لذا همانطور که نتایج تحقیق حاضر نشان می‌دهد افزایش امکانات ورزشی افزایش مشارکت جامعه در ورزش همگانی را به دنبال خواهد داشت.

21. Clements, Laurie. (1988). Privatization: Confronting The New Leviathan. Labour Center, The University Iowa, Iowa city.
۲۰. مرجانی، امیربابک. (۱۳۷۹). بررسی تأثیرات خصوصی‌سازی سیستم جمع‌آوری و حمل مواد زاید و رفت و روب شهری بر هزینه‌های خدماتی شهرداری تهران. پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه تهران
22. Muzangaza, C., Gabriel, C. (2001). The role of ideological and behavioral differences in privatization problems in transition economies (the context of zimbabwe) Walden university.
23. Omolawon, K.O., Ibraheem, T.O. (2005). Opinion of athletes, sports administrators and sports philanthropists on privatizations of sports. Journal of physical and Health Education Vol.9, No.1.
24. Philipsen, J. F. B., Bakker, J. G. (1989). Privatization of water sports and leisure fishing facilities: a study of processes and effects. Communications of the Recreation Working Group, Wageningen Agricultural University, No. 15, pp xxix - 271.
25. Tomaru, Y. (2007). Privatization, productive efficiency and social welfare with a foreign competitor. Research in Economics 61(2007), pp 224-232.
26. Tsameny, M., Onumah, J., tetteh-kumah, E. (2010). Post-Privatization performance and organization changes: Case study from Ghana. Critical perspectives on Accounting 21(2010) 428-442.
27. Zhang, B., Zhang, L. (2009). Government Regulations of the Privatization of the Public Sports Facilities. Sport Science Research. <http://en.cnki.com>
۱۲. سالاران، محمدمهدی. (۱۳۷۲). بررسی نگرش مدیران میانی شرکت مخابرات ایران در مورد تأثیر خصوصی‌سازی بر کارآیی. پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه تربیت مدرس.
۱۳. سیلواری، محمدرضا. (۱۳۷۹). بررسی خصوصی‌سازی و تأثیر آن بر عملکرد شرکت‌های پذیرفته شده در بورس اوراق بهادار تهران. پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشکده اقتصادی دانشگاه تهران.
۱۴. شاهبندرزاده، حمید. (۱۳۷۲). بررسی اثرات خصوصی‌سازی جزئی در سازمان بنادر و کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران (اداره کل بنادر و کشتیرانی بوشهر). پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه تربیت مدرس.
۱۵. شمسایی نبی، عبدی هادی و بلوچی رامین. (۱۳۸۸). بررسی وضعیت باشگاه‌های ورزشی خصوصی شهر ایلام با تأکید بر اشتغال‌زایی، نشریه علوم حرکتی و ورزش، صص ۷۳-۶۳.
۱۶. عارفیان، یداله. (۱۳۸۴). بررسی سیاست خصوصی‌سازی و موانع و مشکلات آن در تربیت بدنی از دیدگاه مدیران ورزشی مازندران. پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه مازندران.
۱۷. عبدالله پور، احمد. (۱۳۷۳). بررسی آثار خصوصی‌سازی شرکت‌های سهامی نکاچوب بر کارآیی آن. پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه تربیت مدرس.
۱۸. عربی، خسرو. (۱۳۷۶). بررسی اثر صنعت بر عملکرد پس از واگذاری شرکت‌های تولیدی دولتی در بورس تهران. پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه تربیت مدرس.
۱۹. کشکر سارا، پویانفر علیرضا و نقوی، وجیهه. (۱۳۹۰). بررسی دستاوردهای برنامه خصوصی‌سازی در دارایی‌های ورزشی واگذارشده سازمان تربیت بدنی. اولین همایش ملی تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه آمل.